

[Socialministeren]

mærksom på; det turde være fremgået klart af de seneste dages politiske debat.

Derfor kan jeg sige, at jeg har sympati for intentionerne bag forslagene, men jeg er ikke overbevist om, at det i den nuværende økonomiske situation er hensigtsmæssigt at anvende i øvrigt knappe ressourcer på en så kraftig forlængelse af dagpengeperioden i forbindelse med barsel og adoption, som der her er tale om. Dette skal ses i lyset af, at det ikke er længe siden, der indførtes forbedrede regler på dette område, idet de nugældende regler om 4 ugers graviditetsorlov og 14 ugers barselorlov med dagpenge først trådte i kraft den 1. januar 1981. Det er altså kun 2-3 år siden, vi fik væsentligt forbedrede barselhvileregler, som byggede på fællesudvalgets betænkning om barselorlov af 1978, og som blev prioriteret i den første rapport fra udvalget vedrørende ændrede barselhvileregler. De gældende lovregler er således udtryk for, at de spørgsmål, der oftest gav anledning til problemer, er blevet klart.

Det er som bekendt regeringens politik at holde igen på udgiftskrævende reformer i denne tid, hvor man søger at gennemføre budgetforbedringer og besparelser på alle områder. Disse besparelser søges jo gennemført, så enkelte grupper ikke bliver ramt urimelig hårdt. Jeg er fuldt ud klar over, at det af regeringens fremsatte lovforslag om forhøjelse af bidraget til dagpengefonden ligger på linje med den finansiering, som er foreslået i det radikale venstres forslag, men vi kommer ikke uden om, at regeringens forslag alene tilsigter at skabe balance mellem de nuværende udgifter og indtægter. Hertil skulle lægges et yderligere beløb til opvejning af en forlænget barselhvileperiode med dagpenge. Dette forslag vil trods alt, det kommer vi ikke uden om, medføre, at det bliver endnu dyrere for befolkningen.

Det er korrekt, som det er anført i forslaget, at forslaget i 1984 kun vil indebære offentlige merudgifter på ca. 310 mill. kr., hvis det antages, at forlængelsen af barselorloven udnyttes ca. 80 pct. i gennemsnit, svarende til en samlet udnyttelse af 26 ugers perioden på ca. 85 pct. eller ca. 22 uger. Denne merudgift fremkommer imidlertid som en kombination af dagpengemerudgifter på 789 mill. kr. og besparelser på arbejdsløshedsdagpenge og kontanthjælp og en lønbesparelse for offentlige arbejdsgivere. En stor del af disse

besparelser optræder altså kun under beskæftigelsesforhold som de nuværende med høj arbejdsløshed. Disse besparelser bør derfor ikke modregnes, når man forsøger at opgøre selve lovforslagets udgiftsmæssige betydning. Modregnes kun de besparelser for det offentlige som arbejdsgiver, der opstår, fordi ikke alle de ledigblivende stillinger genbesættes med vikarer o. lign., så bliver nettomerudgiften ca. 683 mill. kr. med den forudsatte udnyttelsesgrad.

Det beløb, der skal dækkes ved en forhøjelse af det personlige bidrag til dagpengefonden, er derfor dagpengeudgiften, altså de 789 mill. kr. Det er således klart, at den i bemærkningerne nævnte procentuelle forhøjelse ikke er tilstrækkelig til at dække udgifterne ved en forlængelse af dagpengeperioden, idet man nødvendigvis må regne med bruttoudgifterne. Man må derfor anslå, at bidraget til dagpengefonden må forhøjes med ca. 0,33 procentpoint, hvis det antages, at forlængelsen af barselorloven udnyttes ca. 80 pct. i gennemsnit.

Det kan naturligvis synes lidt beklageligt at diskutere så meget økonomi i forbindelse med forslag, der har meget vigtige begrundelser, men af hensyn til de enkelte partiers stillingtagen finder jeg alligevel, at det er meget nødvendigt at trække op, hvad det er for et beløb, vi egentlig taler om, når der lægges op til at kompensere for de ekstra udgifter i form af øgede indtægter.

Jeg vil heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at en forlængelse af orlovs- og dagpengeperioden, selv om den er frivillig – det er klart, det er den – alligevel kan indebære nogle uheldige konsekvenser for tilknytningen til arbejdsmarkedet. Der er jo erfaringer, der siger, at faderen i andre lande ikke i væsentligt omfang udnytter sin ret til fravær. Det vil derfor oftest være moderen, der i en længere periode vil være uden kontakt til arbejdsmarkedet. Selv om et fravær på 26 ugers barselorlov plus 14 ugers graviditetsorlov, eventuelt op til 5 ugers ferie, måske ikke er direkte diskvalificerende, så nærmer man sig dog nok alligevel – det siger jeg kun for en ordens skyld – det tidspunkt, hvor det måske kan være vanskeligt, når man vender tilbage til sin arbejdsplads, at få det samme job som før.

Som jeg startede med at sige, har regeringens sympati for intentionerne i lovforslaget,